

י וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֵא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנַי בָּנֵי יוֹנָה אֶל הַכֶּהֱן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: יא וְעָשָׂה הַכֹּהֵן
 אֶחָד לְחֻטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֵּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדֵּשׁ אֶת רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
 יב וְהִזִּיר לָהּ אֶת יָמֵי נְזוּרוֹ וְהִבִּיא כֶּבֶשׂ בֶּן שָׁנָתוֹ לְאִשָּׁם וְהִיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְלְאוּ כִּי טָמֵא נְזוּרוֹ:

ת"ר: אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין, ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.
 רב חסדא: רבי היא! דאמר אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני. דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא.

דתניא: רבי: "וקדש את ראשו ביום ההוא" ביום הבאת קרבנותיו.
 ר' יוסי בר' יהודה: ביום תגלחתו.

דתנן: נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד.
 רב חסדא: ר' יוסי בר' יהודה היא! כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד.

ת"ר: ר' אליעזר: נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי אינו מביא אלא קרבן אחד, נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן על כל אחד ואחד, מתחיל ומונה מיד [בשביעי].
 חכמים: קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו, הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא מביא קרבן על כל אחד ואחד. הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה.
 ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה: כשם שחטאתו עיכבתו כך אשמו מעכבו.

נזיר שנטמא	מתחיל נזירות מחדש	הלימוד	לימוד "ביום ההוא"
ר' יוסי ב"ר יהודה	ביום השביעי	"ביום ההוא": אם אינו ענין לשמיני תנהו ענין לשביעי	ביום השביעי
רבי	או תחילת ליל שמיני (אי לילה לאו מחוסר זמן) או תחילת יום שמיני (אי לילה מחוסר זמן)	"וכפר עליו" והדר "וקדש את ראשו"	אף שלא הביא קרבנותיו
חכמים	ביום השמיני אחר הקרבת החטאת	"והזיר" ואח"כ "והביא כבש בן שנתו לאשם"	אף שלא הביא אשמו אבל עולה דורן הוא ולא בעי קרא
ר' ישמעאל	ביום השמיני אחר הקרבת חטאתו ואשמו	"והזיר" רק אם כבר "והביא"	אף שלא הביא עולתו דס"ד כיון דעולה כתיב לפני "וקדש את ראשו" העולה מעכב (תוס').